

[Petra Petersen.]

Mødrehjælpsinstitutionerne efter dette Lovforslags Gennemførelse vil være i Stand til at yde, kan kun betragtes som en velvillig Hjælp til de allerdaarligst stillede, hvorimod det overhovedet ikke løser Problemet for Kvinderne. Den Bevilling, der her er Tale om, kunde have været ordnet ved en Bevilling af Finansudvalget.

Som den højtærede Socialminister har sagt ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, er det Mødrehjælpsinstitutionernes Opgave at yde svangre Kvinder Bistand saavel af personlig som af juridisk Karakter. Det har ogsaa været Institutionerne tilladt at yde økonomisk Støtte alt efter hver enkelt Institutions Evne.

Medens Mødrehjælpsinstitutionerne for det første Punkts Vedkommende har kunnet give de svangre Kvinder en stor Støtte, har det skortet paa økonomisk Hjælp. Mange af de Kvinder, som har henvendt sig til Mødrehjælpsinstitutionerne, kommer med Ønsket om Afbrydelse af Svangerskabet, et Ønske, der ofte er dikteret af de fortvivlede økonomiske Forhold, hvorunder store Dele af Befolkningen lever. Det er gifte Kvinder, Kvinder, der i Forvejen har flere Børn, som ønsker deres Svangerskab afbrudt, og de mange saakaldte kriminelle Aborter taler deres tydelige Sprog om de økonomiske Vanskeligheder, Familiernes er udsat for, naar der ventes et nyt Barn.

Mødrehjælpsinstitutionerne, hvis Økonomi i alt for høj Grad har hvilet paa private Tilskud, har ikke kunnet yde saa stor økonomisk Hjælp, som var nødvendig. Mange Kvinder er gaaet skuffede bort fra Mødrehjælpsinstitutionerne, og det er ikke lykkedes at standse Aborternes Stigning.

Der stilles nu for Finansaaret 1948—49 fra Statens Side et Beløb paa yderligere 350 000 Kr. til Raadighed for Mødrehjælpsinstitutionerne, hvoraf største Parten skal bruges til Spædbørnsudstyr.

Ifølge Lovforslaget kan Mødrehjælpsinstitutionerne, hvor Forholdene i det enkelte Tilfælde gør det paakrævet, yde Spædbørnstøj; endvidere kan der ydes direkte økonomisk Støtte til trængende gravide Kvinder, navnlig i Tilfælde, hvor daarlige økonomiske Forhold skønnes at være medvirkende Aarsag til Ønsket om en Svangerskabsafbrydelse, det vil sige, at de paagældende Institutioner i hvert enkelt Tilfælde skal skønne, om Trangen til Hjælp er til Stede.

Det var en Forudsætning for Svangerskabsloven, at Kvinder fik Hjælp og Støtte til Gennemførelse af deres Svangerskab, og

Befolkningskommissionen af 1935 var ogsaa klar over, at skulde Mødrehjælpsinstitutionerne virke efter deres Hensigt, maatte disse Institutioner ikke faa Fattigpræg. Befolkningskommissionen siger da ogsaa, at Mødrehjælpsinstitutionerne ikke i Befolkningens Øjne maa komme til at staa som Institutioner, der paa samme Maade som Socialkontorerne alene tager Sigte paa at hjælpe den mest ubemidlede Del af Befolkningen. Mødrehjælpsinstitutionerne bør i offentlig Bevidsthed have samme Præg som Sygehuse og andre tilsvarende Institutioner, der søges af alle Befolkningkredse. Naar man nu fra Regeringens Side med dette Lovforslag forsøger at pille en enkelt Del af Befolkningskommissionens Lovforslag om Moderskabsydelse, nemlig Hjælp til det spæde Barns Udstyr, ud af dette udmærkede Lovforslag, hvorfor gennemfører man saa ikke Befolkningskommissionens Ønsker om Hjælp til alle ubemidlede Kvinder?

Da man i Sommeren 1946, under en Venstregering, gennemførte Mælkehjælpsloven, hvis Administration blev taget ind under Mødrehjælpen, lykkedes det at gennemføre — det var den højtærede nuværende Socialminister, der var Ordfører for sit Parti —, at denne Lov ikke fik Fattigpræg, man gav alle gravide Kvinder under Sygekassegrænsen Adgang til gratis Mælk til dem selv og deres Børn. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne have Lov at citere, hvad den højtærede Socialminister udtalte under første Behandling af Loven om Mælkehjælp — Udtalelsen findes i Folketingsstidende 1945—46 Sp. 5159. — Den højtærede Socialminister sagde:

„Da jeg saa denne Udregning, kom jeg til at tænke paa, om det dog ikke havde været lettere for alle Parter, om man havde givet denne Hjælp til alle Mødre, der er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse for ubemidlede, selv om der blev flere, der skulde have Hjælp og det dermed blev noget dyrere for Staten. Det var dog en lettere Ordning for Mødrene, for Lægerne, for Mødrehjælpsinstitutionerne og for offentlige Kontorer, at det var Sygekassebogen, der gav denne Ret, fremfor at alle disse Parter efter Lovforslaget skal til at granske vedkommende Kvindes økonomiske Forhold, før hun kan henvise til Mødrehjælpen. Rent umiddelbart vilde jeg mene dette, men det kan jo være, der er Ting, der taler for den af Ministeren foreslaede Ordning, som jeg ikke har gennemskuet, men, som er afgørende for Ministerens Stilling.

Jeg maa altsaa indstille paa Social-